

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobce: **EDHESSA, s. r. o.**
sídlem Biskoupky č. p. 33, PSČ 664 91
zastoupen advokátkou JUDr. Kateřinou Tomkovou, advokátkou
sídlem Biskoupky č. p. 33, PSČ 664 91

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 6. 2020, č. j. 20990/20/5300-21442-712895, ve věci daně z přidané hodnoty,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobní body a stanovisko žalovaného:

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 7. 7. 2020 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný změnil rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 24. 5. 2016, č. j. 2143571/16/3203-50524-802037 ohledně důvodu pro zastavení řízení o dodatečném daňovém přiznání žalobkyně k dani z přidané hodnoty za 2. čtvrtletí roku 2007, které žalobkyně podala dne 26. 4. 2016. Zatímco správce daně toto daňové řízení zastavil podle § 106 odst. 1 písm. e) zákona číslo 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), protože v řízení nelze pokračovat z důvodů stanovených zákonem, tak žalovaný odůvodnil zastavení řízení ustanovením § 106 odst. 1 písm. d) daňového řádu, tedy překážkou věci rozhodnuté. Žalobkyně již totiž podle žalovaného dne 20. 4. 2009 dodatečné daňové přiznání za shodné zdaňovací období podala a uplatnila v něm nárok na odpočet DPH ve shodné výši, mající původ ve stejném plnění, jako v případě posuzovaného dodatečného daňového přiznání, přičemž nově tvrzená soudní rozhodnutí žalobkyně skutkový stav nijak nezměnilo.
2. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný řešil shodu mezi dodatečným daňovým přiznáním z roku 2009 a z roku 2016 pouze v procesním rozhodnutí o zastavení řízení a nikoliv v řízení o meritu věci, jak mu uložil Nejvyšší správní soud v rozsudku z 26. 9. 2019, č. j. 2 Afs 316/2018-35, což jednak je v rozporu s tímto rozsudkem a jednak jde o postup podle daňového řádu nepřipustný, když řízením o věci samé je řízení nalézací.
3. Dále žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný nevypořádal s právní a skutkovou argumentací žalobkyně o (ne)shodě dodatečného daňového přiznání z roku 2009 a 2016.
4. Konečně žalobkyně namítla uplynutí objektivní lhůty pro stanovení daně, když veškeré správní žaloby v této věci byly podány za účinnosti daňového řádu a dopadá na ně tedy ustanovení § 148 odst. 5 daňového řádu, kdy desetiletá objektivní lhůta se jimi nestaví a nezahrnuje v sobě „klid řízení“. Správce daně již měl dostatečnou dobu na to, aby se s věcí žalobkyně meritorně vypořádal, a tato doba již uplynula.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a setrval na svém stanovisku vyjádřeném v napadeném rozhodnutí. K běhu prekluzivní lhůty uvedl, že tato neuplynula, neboť podstatné pro to, zda byla či nebyla prodloužena postupem podle § 41 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), t. j. vedením soudního řízení, je to, zda počala běžet podle předchozí právní úpravy, což je daný případ; k tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 21. 3. 2018, č. j. 3 Afs 36/2017 – 85.

Posouzení krajským soudem:

Podmínky řízení:

6. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobkyni, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.

Zjištěný skutkový stav:

7. Jak vyplývá z daňového spisu, žalobkyně podala dne 20. 4. 2009 u tehdejšího správce daně (Finanční úřad Brno III) dodatečné daňové přiznání za 2. čtvrtletí roku 2007. Změna daňové povinnosti (oproti řádnému daňovému přiznání) měla spočívat v dodatečně uplatněném nároku na odpočet DPH ve výši 24 846 572 Kč ze základu daně ve výši 130 771 429 Kč. Tehdejší správce daně po provedeném vytýkacím řízení podle tehdejšího § 43 zákona číslo 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, účinného do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) vydal dne 4. 3. 2011 dodatečný platební výměr, kterým doměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty za 2. kalendářní čtvrtletí roku 2007 ve výši 0 Kč, když neshledal rozdíl ve výši daně oproti původnímu daňovému přiznání za předmětné zdaňovací období, když žalobkyni nově nárokováný odpočet DPH neuznal. Uvedený závěr odůvodnil tehdejší správce daně tím, že žalobkyně neodstranila pochybnosti ohledně oprávněnosti vykázaného odpočtu, protože přes výzvy tehdejšího správce daně nepředložila žádné doklady, kterými by správnost údajů uvedených v daňovém přiznání prokázala. Proti dodatečnému platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání, ve kterém zdůraznila, že sice nebyl vystaven formální daňový doklad, ale ke zdanitelnému plnění došlo. Tvrdila, že uskutečnění zdanitelného plnění doložila „Smlouvou o smlouvě budoucí a o zajištění závazku převodem vlastnického práva“, uzavřenou dne 23. 3. 2007 mezi společnostmi BGC DEVELOPERS, a.s. a žalobkyní. O odvolání rozhodlo Finančního ředitelství v Brně dne 3. 12. 2012, č. j. 18230/12-1303-703609, tak, že odvolání žalobkyně zamítlo a napadený dodatečný platební výměr potvrdilo. Podle odůvodnění odvolacího rozhodnutí žalobkyně nesplnila hned tři podmínky pro nárok na odpočet, konkrétně že došlo ke zdanitelnému plnění, že toto plnění využila pro ekonomickou činnost a navíc nedoložila řádně vystavený a zúčtovaný daňový doklad. Odvolací daňový orgán se dále vyjadřoval ke smlouvě ze dne 23. 3. 2007, o kterou žalobkyně nárok na odpočet opírala, a uvedl, že tato smlouva již byla posuzována v jiných daňových řízeních a byla shledána jako nedůvěryhodný důkazní prostředek a neplatný právní úkon, a to z důvodu jejího antedatování, podpisu osobou, která nebyla oprávněna za žalobkyni v té době jednat (V. K.) a pro vyvádění majetku. Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Brně zamítl dne 10. 7. 2014, č. j. 62 Af 7/2013-103 a kasační stížnost žalobkyně Nejvyšší právní soud usnesením z 10. 10. 2014, č. j. 5 Afs 131/2014 – 35 odmítl, jelikož nedošlo ani přes výzvu soudu k odstranění nedostatku podmínky řízení spočívající v povinném zastoupení stěžovatele (žalobkyně) advokátem podle § 105 odst. 2 s. ř. s., a pro tento nedostatek nelze v řízení o kasační stížnosti pokračovat. Usnesením z 8. 12. 2015 sp. zn. I. ÚS 3962/14 Ústavní soud ústavní stížnost odmítl.
8. Dne 26. 4. 2016 podala žalobkyně u správce daně nové dodatečné daňové přiznání za shodné zdaňovací období a opět uplatnila nárok na odpočet ve shodné výši 24 846 572 Kč; současně podala návrh na obnovu řízení. Uvedla, že dříve uplatněný nárok na nadměrný

odpočet tehdejší správce daně neuznal s ohledem na závěr o neplatnosti smlouvy o smlouvě budoucí o zajištění závazku převodem práva ze dne 23. 3. 2007, na jejímž základě žalobkyně nabyla zdanitelné plnění od společnosti BGC Developers, a. s. Podle názoru správce daně měla být smlouva neplatná z důvodu tehdejšího omezení společnosti BGC Developers, a. s. při nakládání s majetkem v důsledku nařízení exekuce a s tím spojeným generálním inhibitoriem. Žalobkyně doložila usnesení Okresního soudu Brno – venkov ze dne 8. 12. 2014, č. j. 19 Nc 5458/2007 – 541, v exekuční věci oprávněného Město Oslavany proti povinnému G&C PACIFIC NUIE LIMITED, zastavující nařízenou exekuci, a dále usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2016, č. j. 26 Co 337/2015 – 161, v exekuční věci oprávněné JUDr. Kateřiny Tomkové proti povinnému Městu Oslavany, kterým bylo k odvolání oprávněné zrušeno unesení Okresního soudu Brno – venkov ze dne 15. 12. 2014, č. j. 19 EXE 3661/2013-134, podle kterého není důvod pojit následky porušení generálního inhibitoria s absolutní neplatností poté, kdy došlo k zastavení exekuce, byla-li důvodem pro zastavení exekuce skutečnost, že exekuce neměla být vůbec nařízena pro nedostatek pravomoci rozhodce, který vydal exekuční titul. Žalobkyně zdůraznila, že předmětné zdanitelné plnění, které obdržela od společnosti BGC Developers, a. s. spornou smlouvou ze dne 23. 3. 2007, využila pro svoji ekonomickou činnost.

9. Daňové orgány vedly o obou žádostech samostatná řízení a také vydaly samostatná rozhodnutí.
10. O žádosti o obnovu rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 12. 2016, č. j. 52308/16/5600-21442-7113615, které nebylo předmětem soudního přezkumu.
11. Řízení o dodatečném daňovém přiznání správce daně zastavil podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu s odůvodněním, že podle § 141 odst. 2 daňového řádu nelze v dodatečném daňovém přiznání na daň nižší než je posledně známá daň, namítat vady v postupu správce daně, proto by řízení zahájené dne 26. 4. 2016 dodatečným daňovým přiznáním nemohlo vyústit v doměření daně a z uvedeného důvodu nelze v řízení pokračovat.
12. Proti rozhodnutí správce daně podala žalobkyně odvolání, ve kterém uvedla, že nenamítala vady v postupu správce daně, ale i kdyby tomu tak bylo, nebyl by dán důvod k zastavení daňového řízení podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Dále vyjádřila názor, že nadměrný odpočet DPH byl vyměřen konkludentně dne 31. 5. 2016 podle § 144 odst. 2 daňového řádu, protože správce daně nezahájil v zákonné lhůtě postup k odstranění pochybností.
13. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný tak, že sice ponechal řízení o dodatečném daňovém přiznání žalobkyně zastavené, změnil však důvod zastavení z § 106 odst. 1 písm. e) na § 106 odst. 1 písm. d) daňového řádu, tj. pro překážku věci rozhodnuté, s odůvodněním, že druhým dodatečným daňovým přiznáním uplatnila žalobkyně nárok na odpočet DPH ve shodné výši a mající původ ve shodném plnění ze smlouvy ze dne 23. 3. 2007 jako v případě prvního dodatečného daňového přiznání z dubna 2009. Oprávněnost nároku na odpočet z tohoto zdanitelného plnění již tehdejší správce daně prověřil se závěrem, že nárok není důvodný. Daňový subjekt neuplatnil podle žalovaného v řízení žádné nové skutečnosti, které by měly vliv na původní rozhodnutí, jedinou

novotou je poukaz na rozhodnutí Krajského soudu v Brně, což však není novou skutečností či důkazem, které by umožňovaly podání dodatečného daňového přiznání.

14. Rozhodnutí žalobkyně napadla u zdejšího soudu žalobou, kterou soud zamítl rozsudkem z 23. 7. 2018, č. j. 22 Af 26/2017-55. K první žalobní námitce, týkající se nových skutečností na základě uvedeného rozhodnutí Krajského soudu v Brně a Okresního soudu Brno – venkov, soud případně jiné řešení předběžné otázky soudem oproti daňovým orgánům neshledal důvodem pro opětovné podání obsahově shodného dodatečného daňového přiznání, o kterém již bylo dříve pravomocně rozhodnuto, ale za podmínek uvedených v § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu maximálně za důvod pro obnovu řízení. Nadto, z uvedených usnesení ani nevyplývá, že by v něm byla řešena jakékoliv otázka, kterou daňové orgány posuzovaly v řízení o v pořadí prvním dodatečném daňovém přiznání žalobkyně, když se usnesení týkalo jiných účastníků než žalobkyně nebo společnosti BGC Developers a.s. a nebyla v něm ani náznakem řešena smlouva ze dne 23. 3. 2007, kterou se zabývaly daňové orgány v předchozím řízení o dodatečném daňovém přiznání, když soud v tomto usnesení vyslovil pouze obecný právní závěr, podle kterého není důvod pojit s úkonem povinného porušujícím generální inhibitorium sankci absolutní neplatnosti i poté, co došlo k zastavení exekuce, byl-li důvodem jejího zastavení nedostatek pravomoci rozhodce a exekuce neměla být vůbec nařízena. Navíc, Finanční ředitelství v Brně považovalo otázku porušení generálního inhibitoria za irrelevantní, protože exekuce byla nařízena později (21. 4. 2007) než kdy mělo dojít k uzavření předmětné smlouvy (23. 3. 2007). Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2016, sp. zn. 26 Co 337/2015 proto nepředstavuje žádnou skutečnost, která by byla způsobilá prolomit překážku věci rozhodnutí založenou pravomocným rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně č. j. 18230/12-1303-703609 ze dne 3. 12. 2012. K druhé námitce soud uvedl, že se neztotožňuje s jejím názorem o konkludentním doměření daně (včetně nárokováného odpočtu) ve shodné výši, v jaké je uvedena v dodatečném daňovém přiznání, když tento nemá oporu v právních předpisech a nelze jej dovodit ani extenzivním výkladem § 89 odst. 2 ve spojení s § 144 odst. 1 a 2 daňového řádu.
15. Nejvyšší správní soud rozsudkem z 26. 9. 2019, č. j. 2 Afs 316/2018-35 zrušil jak uvedený rozsudek krajského soudu, tak rozhodnutí žalovaného z 20. 12. 2016. Podle Nejvyššího správního soudu bylo podstatou tvrzení žalobkyně, že předloženými soudními rozhodnutími je schopna prokázat, že skutkový stav rozhodný pro stanovení daně byl jiný, než z jakého správce daně vycházel v době rozhodování o dodatečném daňovém přiznání, čímž se žalovaný nezabýval. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že jeho závěr směřuje výhradně k procesnímu postupu žalovaného a nelze z něj dovozovat důvodnost nároku uplatněného dodatečným daňovým přiznáním. Současně se vyjádřil k žalobkyní namítanému uplynutí objektivní prekluzivní lhůty pro stanovení daně, tak, že z žalobkyní konstruované skutečnosti nelze ve vztahu k ní vyvodit žádný rozumný závěr.
16. Následně žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím

K námitce chybného výpočtu prekluzivní lhůty:

17. Žalobkyně v žalobě poukázala na to, že soudní řízení ve věci byly zahájeny až za účinnosti daňového řádu, a proto v souladu s § 148 odst. 5 a § 264 odst. 4 daňového řádu na běh objektivní lhůty pro stanovení daně nemají vliv a tato lhůta ji uběhla.
18. Krajský soud se s tímto názorem žalobkyně ztotožňuje. Jak dovodila nyní již ustálená judikatura ke vztahu § 41 s. ř. s. a § 148 odst. 5 daňového řádu, pokud jde o běh objektivní prekluzivní lhůty, úprava daňového řádu vylučuje užití § 41 s. ř. s. Pouze v případech, kdy bylo řízení před správními soudy zahájeno před účinností daňového řádu dne 1. 1. 2011, se uvedené pravidlo neuplatní a ke stavení běhu objektivní prekluzivní lhůty dojde. Závěr je vystaven na premise, že pokud daňové subjekty před účinností daňového řádu zahájily soudní řízení v dobré víře, že tato okolnost nemá (na základě tehdy účinné právní úpravy) na jejich postavení žádný vliv, nelze připustit, aby toto jejich legitimní očekávání bylo novou právní úpravou zpětně negováno (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Afs 72/2011 – 218 nebo ze dne 30. dubna 2019 č. j. 3 Afs 368/2017 – 194). Žalovaným dovolávané rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Afs 36/2017-85 z 21. 3. 2018 představuje ojedinělé starší rozhodnutí, které bylo překonáno uvedenou pozdější judikaturou souladnou s nálezem Ústavního soudu z 15. 9. 2015 sp. zn. Pl. ÚS 18/14.
19. V posuzované věci počala objektivní prekluzivní doba běžet dne 30. 6. 2007 (když zdaňovacím obdobím je 2. čtvrtletí 2007). Krajský soud stručně rekapituluje, že žalobkyně podala dne 20. 4. 2009 u tehdejšího správce daně dodatečné daňové přiznání za 2. čtvrtletí roku 2007, o kterém správce daně rozhodl tak, že vydal dne 4. 3. 2011 dodatečný platební výměr, kterým doměřil žalobkyni DPH ve výši 0 Kč. O odvolání rozhodlo Finančního ředitelství v Brně rozhodnutím ze dne 3. 12. 2012. Žalobu proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 3. 12. 2012 podala žalobkyně – již za účinnosti daňového řádu - ke Krajskému soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 10. 7. 2014, sp. zn. 62 Af 7/2013 zamítl, následně podanou kasační stížnost Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 10. 10. 2014, č. j. 5 Afs 131/2014 – 35 odmítl, stejně tak Ústavní soud ústavní stížnost (usnesení č. j. I. ÚS 3962/14, ze dne 8. 12. 2015). Dále bylo vedeno soudní řízení před Krajským soudem v Ostravě o předchozím rozhodnutí žalovaného, zahájeném žalobou z 20. 2. 2017, do pravomocného skončení tohoto řízení dne 26. 9. 2018, následovalo řízení před Nejvyšším správním soudem (26. 9. 2018 do 30. 9. 2019); a dále nyní běžící řízení před zdejším soudem.
20. Vzhledem k tomu, že všechna soudní řízení byla zahájena za účinnosti daňového řádu, uplatní se plně jeho ustanovení § 148 odst. 5, vylučující úpravu podle § 41 s. ř. s. Objektivní lhůta pro stanovení daně tak skončila dne 30. 6. 2017.
21. Dne 26. 4. 2016 podala žalobkyně další dodatečné daňové přiznání na zdaňovací období 2. čtvrtletí 2007, učinila tak ve lhůtě pro stanovení daně. Řízení bylo zastaveno správcem daně dne 24. 5. 2016 a žalovaný dne 20. 12. 2016 rozhodnutí správce daně změnil co do důvod zastavení řízení, jinak jej potvrdil; toto rozhodnutí žalovaného byla následně zrušeno citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu.
22. K doměření daně na základě dodatečného daňového přiznání z 26. 4. 2016 ve lhůtě pro stanovení daně tedy nedošlo. Doměrovací řízení je podle § 134 odst. 3 písm. a) bod 2 daňového řádu řízení vedené za účelem stanovení změny poslední známé daně. Poslední známou daní je podle § 141 odst. 1 poslední věta, (...) *výsledná daň, jak byla správcem daně dosud pravomocně stanovena v dosavadním průběhu daňového řízení o této dani.*

V posuzované věci, výsledná daň, jak byla dosud pravomocně stanovena, je daň stanovená dne 4. 3. 2011 dodatečným platebním výměrem na 0 Kč. Žádná další žalobkyní (ani žalovaným) tvrzená skutečnost již poslední známou daň s ohledem na uplynutí objektivní prekluzivní lhůty nemůže změnit.

23. Podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu, *správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže nelze v řízení pokračovat z důvodů, které stanoví zákon*. Daň lze přitom stanovit pouze ve lhůtě pro její stanovení, která činí podle § 148 odst. 5 daňového řádu maximálně deset let. V doměřovacím řízení zahájeném žalobkyní podaným dodatečným daňovým přiznáním lhůta pro stanovení daně, a tedy i stanovení změny poslední známé daně, uplynula dne 30. 6. 2017, a v řízení již nelze pokračovat. Žalovaný tak správně potvrdil výrok o zastavení řízení, byť důvod pro zastavení řízení vyplývá z § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu, nikoliv z § 106 odst. 1 písm. d) daňového řádu. Žalobní námitka je tak sice důvodná, nicméně nevede ke zrušení napadeného rozhodnutí, které je správné.

Ostatní žalobní námitky:

24. Za této situace je nadbytečné vyjadřovat se k ostatním námitkám žalobkyně a soud tak učiní pouze stručně *obiter dictum* (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 74).
25. Žalobkyně namítala chybný postup žalovaného, který postupoval v rozporu s pokynem Nejvyššího správního soudu a věcí se nezabýval meritorně. Nejvyšší správní soud však nezavázal žalovaného k meritornímu řešení věci, žalovanému pouze uložil posoudit, zda skutkový stav může být změněn v důsledku žalobkyní dovolávaných soudních rozhodnutí. Žalovaný tak postupoval a dospěl k závěru, že nikoliv; učinil tak v rámci procesního rozhodnutí, když veden úvahou o shodnosti obou „věcí“, tedy skutkového základu rozhodnutí o prvním a druhém dodatečném daňovém přiznání žalobkyně, ani jinak rozhodnout nemohl, neboť podle § 106 odst. 1 písm. d) daňového řádu tento závěr vede pouze a jedině k zastavení řízení, tedy k rozhodnutí procesnímu. Žalobní námitka důvodná není.
26. Dále žalobkyně namítala, že se žalovaný nevypořádal s jejími odvolacími námitkami ke shodě věcí zakládající dodatečná daňová přiznáním z roku 2009 a 2016. Žalobkyně tvrdí, že předchozí rozhodnutí správce daně i krajských soudů stojí na závěru o absolutní neplatnosti z důvodu generálního inhibitoria. Ani tato námitka není důvodná.
27. Jak vysvětlil žalovaný v napadeném rozhodnutí, zejména body [17] - [19], „*odvolací orgán tak má za to, že usnesení krajského soudu nezpůsobuje rozdíl mezi skutkovou stránkou posuzovanou v DoDaP I a DoDaP II, přičemž musí zdůraznit, že nárok na odpočet na DPH nebyl daňovému subjektu odmítnut jen z toho důvodu, že by plnění v roce 2007 mělo porušit generální inhibitorium, jak tuto otázku daňový subjekt v tomto řízení podává. Naopak, odvolací orgán musí odkázat na rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 3. 12. 2012, č. j. (...), kde na straně 8 výslovně konstatoval, že „tyto argumenty jsou však ve věci daňového řízení vedeného u daňového subjektu EDHESSA s. r. o. za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2007 zcela irrelevantní, neboť dle tvrzení daňového subjektu mělo dojít k převodu práv a movitého majetku už dne 23. 3. 2007, tzn. před nařízením exekuce“. Z citované části odůvodnění tohoto rozhodnutí tak bez jakýchkoliv pochyb vyplývá, že finanční orgány zvážily vliv exekučního řízení na předmětnou spornou otázku, přičemž ji vyhodnotily jako irrelevantní*“.

28. Žalovaný tak dostal pokynu Nejvyššího správního soudu a zabýval se otázkou, zda žalobkyní předložená soudní rozhodnutí mají či nemají vliv na skutkovou (ne)shodu dodatečných daňových přiznání, a dospěl k závěru, že nemají, neboť v těchto rozhodnutích řešená otázka generálního inhibitoria nebyla pro posouzení nárokovaného odpočtu relevantní, když k nařízení exekuce došlo až po uzavření sporné smlouvy o zajišťovacím převodu práva, a k odepření nároku došlo z jiných důvodů. Krajský soud pro úplnost ověřil, že nárok na odpočet byl žalobkyni skutečně odepřen z jiného důvodu, než porušení generálního inhibitoria. Důvodem bylo, že žalobkyní předložené listiny neprokazují ani faktické uskutečnění zdanitelného plnění ani jeho použití k ekonomické činnosti žalobkyně. Smlouvu o smlouvě budoucí a o zajištění závazků ze dne 23. 3. 2007 podepsal V. K., který se stal jednatelem žalobkyně až o měsíc později a zdanitelné plnění neprokazuje ani rozsudek Okresního soudu v Jindřichově Hradci, který je rozsudkem pro uznání. Také rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 7/2013 – 103 je vystaven na neprokázání těchto předpokladů pro uznání odpočtu, když soud současně zdůraznil, že žalobkyně napadala pouze závěr o (ne)přijetí zdanitelného plnění a explicitně nezpochybovala závěry o nepoužití zdanitelného plnění k vlastní ekonomické činnosti, tedy zpochybnula pouze nesplnění jednoho ze dvou předpokladů pro uznání odpočtu, které však musí být splněny kumulativně (soud neshledal splnění ani jednoho). Námitka tak důvodná není.

Závěr a náhrada nákladů řízení:

29. Vzhledem k tomu, že žaloba není důvodná, soud ji proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).
30. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšné žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 28. ledna 2021

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

